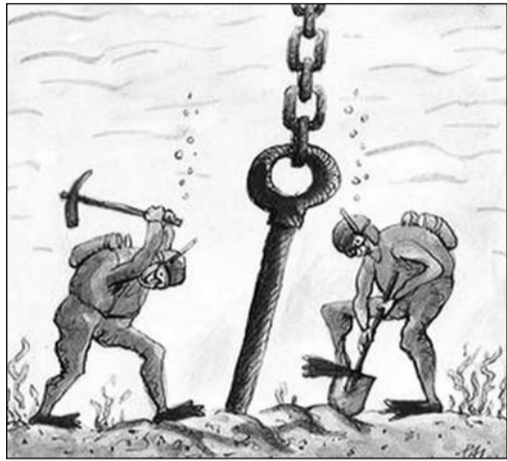

A zászló-cirkusz margójára

Minden nemzetet megillet a maga választotta jelképrendszer. Magyarot, székelyt, svábot, rácot... mindenkit. Azonban, az új tervezésű lobogók nem mindig érik el a hozzájuk fűzött politikai reményeket, illetve túlságosan is elérik. Elfogadom, mert mást nem tehetek az új székely zászlót... ám ott a kérdés bennem: ki és miért találta így ki ezt a zászlót. Ki és miért akart megint cirkuszt akkor, amikor egy velejéig primitív és becstelen kommunista kormány került hatalomra Bukarestben... Kinek és miért jó, hogy e primitív, Romániát, a román népet a nemzetközi közvélemény előtt súlyosan lejárató kormányt még főlösegesen heccelje is a magyarok ellen. Mert ez a zászló-ügy pont most nem lehet véletlen. Miért nem maradhatott meg a háromszínű, Erdély címerét magában foglaló zászló, amely a forradalom után szívet melengetően lobogott Kézdivásárhelyen... Vagy miért nem választott a székelység erre kijelölt grémiuma egy Máriás zászlót... amelyen ott ragyog a Szent Korona, és emlékezteti a nemzetet első királyának feljárnására, s az e feljárnásból eredő égi védelemre, bizakodóvá téve a jövőt illetően minden magyart és székelyt. Nem, nem efféle „ártalmatlan” zászló született meg, hanem egy olyan, ami valójában az erdélyi címerben, s mint ilyen a román címerben is szerepel, mégis bántja a nyomorult, magyarellenességéből vegetáló, Európa által megvetett kommunista csúrhét. Sokak számára olyan ez, mintha a bukaresti politikusok találták volna ki az egész esztelen zászlós forgatókönyvet, hogy ismét magyarokra támadhassanak... Pedig nem így van. Az látszik inkább valósnak ebben a cirkuszban, hogy bármilyen zászlót tenne ki a magyar önkormányzat a község- vagy városházára, az ugyan ilyen botrányba fulladna, mert magyarok rakták ki Erdélyben. A kommunista söpredék

ezt nem akarja érteni Bukarestben, nem tolerálja úgy, mint a szászok évtizedek óta használt lobogóját, mert azt hiszi, hogy a magyaroknak Erdély kell és magyar kormányt ezt a törekvést Budapestről támogatja... Rosszul látják, még akkor is, ha ebben a botor hitükben a magyarországi ellenzéki pártok erősítik elvtársaik titkos megbeszéléseket állítólag Ponta elvtárs magyarnak mondott tanácsadója koordinálja.

A zászlócirkuszt tehát nem csak Bukaresti kommunisták, hanem a magyarországi magyar gyűlölő, hazaáruló, liberális és kommunista elvtársak is segítik, miközben a Kolozsvári bocsánatkérés komolyságáról és őszinteségéről beszélnek.

Azonban egy apróságról megfeledeznek ezek a bukaresti ostobák: az a terv, amely a Székelyföldet felosztaná, nem megvalósítható a nemzetközi jog szerint, sem az 1920-as, sem az 1947-es békeszerződés alapján. Az „apróbetűs részben” ott van, hogy ez a terület (Erdély) tovább, semmilyen módon **nem osztható egységet képez**... Talán a két békeszerződést aprólékosan át kellene néznie az arra hivatott nemzetközi és magyar szakjogászoknak, s a nemzetközi politikai porondon kellene megakadályozni Pontának magyart és erdélyi román egyaránt tragikus helyzetbe hozó primitív tervét. Akkor talán tovább lehetne lépni mindenben, ami Erdélyt és a román – magyar viszont érinti. Mert hála Istennek nem vagyunk egyedül Romániában, és kezd felhígulni a magyarellenesség is. Mert ma már csak a leghülyébbek, a legprimitívébbek dőlnek be és engedik magukat félrevezetni. A józan román és a józan székely inkább harcostársak, barátok, semmint ellenségek... mint oly sok évszázada immár... Ha legyőzi e két nemzet a közös ellenséget, akkor nem lesz többé gyűlölködés és ellentét... mert a cujkát éppen úgy meg lehet együtt illogatni, mint a szilvóriumot... és attól még Erdély Erdély, Románia pedig Románia marad...

Stoffán György

Ha nem egy a zászló, akkor hatágú a síp?

... Ugyanis Illyés Gyulánk ötágú sípban határozta meg a magyar irodalom egységét: egy tündő fújja a mai Magyarország, a Felvidék, a Délvidék, Kárpátalja és Erdély magyarságának jelenlétét, jelen történelmi időnkét tanuló, értő és gyakorló, megélt kortársaink számára – még akkor is, ha ezt az egységet időről időre jó- és rosszindulattal, aktuálpolitikai, rövid távú érdekek mentén, politikusok megpróbálják átírni, átmagyarázni, korszerűsíteni, kisajátítani – tőlünk, a tündő testét képező magyaroktól elvenni, illetve tőlünk elvitatni, sőt, a nevünkben meghamisítani.

Az irodalom pedig, ha tetszik, ha nem, adott történelmi korban élő emberek műve, az irodalom olvasói pedig hasonlóképpen történelmi korok olvasói, hiszen az olvasó nélkül sincs irodalom. Ha nincs, akiben kiteljesedjen az alkotói világkép, sőt, világnézet, értékrend, akkor az irodalom sincs. Író és olvasó kapcsolata pedig nem jöhetne létre, ha nem lenne a közös történelmi tudat, még ha részben is közös világkép, értékrend – és itt óhatatlanul olvasó és irodalom-alkotó befolyolyik a történelemben, mondhatnám: a politikába.

Tamási Áron temetése egy napot csúszott amiatt, hogy bár Farkaslaka csak egy van a világon, Lupeni kettő. De az ötágú sípot fújó, éltető nemzet tüdejéből csak egy van. Mert a nemzet is csak egy.

Amíg Janus Pannonius, alias Csezmiczei, vagy Csejge János, Balassi Bálint, Kölcsey, Vörösmarty, Petőfi, Arany, József Attila, Kós Károly, Márai, Ottlik, Bálint Tibor – nem folytatom, hisz az olvasó már tudja, kire-mire gondolok – egyet jelent, addig a zászló is egy.

Az Országháza kitűzött zászló mindaddig az egy tündőből-lélekből fakadó, összmagyar zenét testesítette meg.

Emlékszünk még arra, amikor a Maros-Magyar Autó Tartományból érkező busz kinyíló ajtajának belsején látható kétnyelvű feliratra először hitetlenkedve, majd irigykedve hümmögtünk. Közben épültek a gyárak, üzemek, a lakónegyedek, szépen nőtt városaink lakossága, csökkent számarányunk Erdély középső részén, és szigetetté vált a Székelyföld. Sütő András Holt tengernek nevezte a Mezőséget, amelynek nincs – mert nem volt zászlaja. Illetve természetesen volt és van, a Zászló. Amúgy meg a szarvas és a páva is zászlóra kívánczó szimbólumok – legalább annyira, mint a Nap, a csillag és a Hold.

Ha Székelyföld autonómiája nem szól Erdély összmagyarságának autonómiájáról is, ha az ötágú síp egyik ágát Erdély szörványairól megfeledezve sajátítja ki a politika, úgy az magyarellenés politika. Úgy az nem más, mint az ötágú síp hatágúsítása, a portát, nyelvet és hazát hasonló hűséggel őrző, a székelységet az Anyországtól minél inkább elszigetelni igyekező politika áldozatává vált, kisebbségbe került, szörvannyá vált magyar népcsoportoknak, a Székelyföldön kívüli magyaroknak a feladása, a rájuk eső síp-juss eltulajdonítása, megosztottságaink gyarapítása, trianonizáció fokozása. A székely zászló a belső-erdélyi magyarok szívügye is, akik viszont elutasítják, hogy az egy tündőhöz, a nemzethez tartozás jogától megfoszák őket, és hogy másodrendűeként kezeljék őket a nemzetpolitikai döntések szintjén, és követelik, hogy a Székelyföldön kívül élő belső-erdélyi, illetve csángó-magyarokról se feledkezzen el a magyar nemzetpolitika, hiszen ők is polgárok, nemzetpolitikai kérdésekben is az egységre szavazó polgárok, ami nélkül jaj a székelyeknek is:

„Ne felejtkezzenek, urak, a szegényről,
Mint elfeledkezett Rózsa kedveséről!”

A zászló-örület, a megosztás helyett követeljük, hogy a mai nemzetközi politikai lehetőségeket, az Unió jogait kihasználva, egységes magyar nemzetben gondolkodva politizáljon mindenki, aki az erdélyi, illetve az összmagyarság iránt valódi felelősséget érez!

Boldizsár Zeyk Zoltán
Tordaszentlászló

Bandaháború

(cikktörredék)

(...) Magyarország ma olyan, mint egy rossz állapotban lévő banánköztársaság. Mindenről szépen tudunk beszélni, de semmi nincs a helyén. Az országglakók (adóalanyok, emberek, állampolgárok, adósok) „képviselét” pénzért látja el a (ki)választott „képviselő”, azonban nem elég neki a szemtelenül magas tiszteletdíj, más előnyöket is megszerez vagy kikövetel magának. Remek hely a Parlament, mint munkahely, és remek az az életmód, amelyet ott meg lehet szokni... Nem véletlen tehát, hogy a ma ellenzékben vagy parlamenten kívül lévők, és akik már próbálták a hatalom és a pénz ízét, de kikerültek a húsosfazék melegéne és illatának a közelségéből, ma minden áron arra törekednek, hogy 2014-ben ismét a jól fizetett semmittevésből élhessenek. Annak ellenére óhajtják arcátlanul ezt a helytelenül elitnek nevezett társadalmi rangot, hogy tudják, a nép finoman szólva is: nem szimpatizál velük. Magyarul a társadalom utálja őket és erre minden oka megvan. Ha csak a neveket soroljuk, a terhükre a társadalom által rótt cselekmények nélkül, akkor is összeszorul a gyomruk, és ezzel párhuzamosan az öklünk is: Bajnai, Hülyeferi, Kuncze, Magyar Bálint, Hiller, MSZP, DK... – maga a gyomorforgató valóság.

(...)

E közszereplők mellett még ott van a Jobbik, is, amely voltaképpen nem mást, mint a 44-es nyilas eszmerend-szert és terminológiát használja és ezzel a lumpen réteget bevonja szavazótáborába. És teheti, ahogyan Hülyeferi is bármit megtehet háborítatlanul. Bajnait sem érdeklik azok, akik felakasztották magukat Magyarországon, bizonyos összefüggésben a libatöméssel és tartással. Ma valamiféle bandaháború van kis hazánkban. Plakátok, szencsétlen és hitegethető prolik vonulása - mint éhség-

menet, fiatalok hazugságokkal való kormány és alkotmányos rend elleni uszítása, néma és (szándékosan) tehetetlen igazságszolgáltatás, kirendelt rendőrök, akik az alkotmányos rend ellen fellépőket védik... folyamatos zsidózás, állandó keresztényellenesség (e két utóbbi egy oldalról, a Jobbik oldaláról). Káosz és primitív politikai élet, megtűzdelve némi hazaárulással, hiszen a liberálisok és baloldaliak EU képviselői nem mulasztanak el alkalmat, hogy hazájukat ne ócsárolják az idegenek előtt, tőlük segítséget követelve és várva saját hazájuk ellen. Ezeknek a bandáknak nincs haza iránti elkötelezettségük, nincs nemzeti érzésük, nincs semmi olyan tulajdonságuk, amely európaivá, magyarrá és emberré formálná őket a köztudatban. Ha fegyver volna a kezükben, minden lelkiismeret furdalás nélkül kiirtanák ellenségeiket, mint tették szellemi elődeik 1919-ben, 1944-ben, és 1945-től... Ez a banda csak úgy néz ki, mintha más-más csoporthoz tartoznék, de voltaképpen és de facto egy söpredék. Akkor zárna össze, amikor a választások már hetekre vannak csak. Addig ütök és vágják egymást, ócsárolják párttársikat... mert náluk a hazudozás a hadviselés egyik alapeleme. Maffia-kapcsolatrendszerük mindenhová kiterjed, akár bíróságokról, akár bankokról, akár szolgáltatókról beszélünk. Ahol aljasság és embertelenség van, ott ennek a csúrhétnek nem szenvedik hiányát. Nincs előttük törvény, csak érdek van, pénz és hatalommánia. Embertelenség és az aljasság legelvetemültebb formáitól sem rettennek vissza, ha érdekük úgy kívánja. Olyan típus ez, amely bárkit kiszolgál gerinctelenül saját érdekében, pénzért. Gyűlölik őket az Unióban is, mert a hazaárulókat a kulturált nemzetek nem szeretik... ám csak rajtuk keresztül érvényesítheti az Unió a szintén embertelen és nemzetellenes internacionalista, elnemzetietlenítést elősegítő parancsait. A hazaárulás is genetikai adottság, amely a liberálisban, a proliban, és a szocialistában fokozottan látható. (...)

Stoffán György